

॥ जीवन्मुक्तानन्दलहरी ॥

ஜீவன் முக்தாநந்தலஹரீ

(1)

पुरे पौरान्पश्यन्नरयुवतिनामाकृतिमयान्
सुवेषान्स्वर्णालङ्करणकलितांश्चित्रसदृशान् । -
स्वयं साक्षाद्द्रष्टेत्यपि च कलयंस्तैः सह रमन्
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

புரே பௌரான் பச்யந் நரயுவதி நாமாக்ருதிமயான்
ஸுவேஷான் ஸ்வர்ணாலங்கரண கலிதான்
சித்ரஸத்ரு சான்।
ஸ்வயம் ஸாக்ஷாத்ரஷ்டேத்யபி ச கலயன்
தைஸ்ஸஹ ரமன்
முனிர் ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷததமா:॥

குருவின் தீக்ஷை பெற்று, அதன்மூலம் தமோகுணமும்
நீங்கி முனிவராகத் திகழும் ஒருவர் மனமயக்கம்
கொள்வதில்லை. பதிலாக அவர், நகரத்துள்ள மனிதர்கள்,
பெண்டிர் ஆகியோர் நல்ல காட்சியும் நகைகளும் கொண்டு
சித்ரமென விளங்குவது பார்த்து, தாம் பார்ப்பதை உணர்ந்தும்
அவர்களுடன் களித்துக் கொண்டுமிருப்பார்.

(2)

वने वृक्षान्पश्यन्दलफलभरात्रप्रसुशिखान्
घनच्छायाच्छन्नान्बहुलकलकूजद्विजगान् ।
भजन्घसे रात्राववनितलतल्पैकशयनो
मुनिर्नव्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

குருதீக்ஷையான பின் தீய எண்ணங்கள் நீங்கி
முனிவராய்த் திகழும் அவர், காட்டில் இலை, பழங்கள் என
பாரம் தாங்காமல் தொங்கும் மரங்களையும், அங்கு

அடர்த்தியான நிழலில் தங்கி கீச்சீச்சீசென கூச்சல் போடும் பறவை இனங்களையும் பார்த்த வண்ணம் கோடையிலும் தரையையே தல்பமாகக்கொண்டு தான் சயனிப்பாரேயொழிய மனமயக்கம் கொள்ளமாட்டார்.

(3)

कदाचित्प्रासादे क्वचिदपि च सौधेषु धनिनां
कदा काले शैले क्वचिदपि च कूलेषु सरिताम् ।
कुटीरे दान्तानां मुनिजनवराणामपि वसन्
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

கதாசித்ப்ராஸாதே க்வசிதபி ச ஸௌதேஷு தநிநாம்
கதா காலே சைலே க்வசிதபி ச கூலேஷு ஸரிதாம்
குடீரேதாந்தாநாம் முனிஜனவராணாமபிவஸந்
முனிர்ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷிததமா:॥

குருவின் உபதேச மொழிகளால் தீயது நீங்கி முனிவராக ஆன பின், ஒரு சமயம் மாளிகைகளிலும், பணக்காரர் வீடுகளிலும் வேறு சில சமயம் நதியின் கரைகளிலும், மலைகளிலும், அல்லது புலனடக்கமெய்திய முனிவர் குடிசைகளிலும் தங்குபவராய் எவ்வித மனமயக்கமும் கொள்வதில்லை.

(4)

क्वचिद्बालैः सार्धं करतलगतालैः सहसितैः
क्वचित्तारुण्यालंकृतनरवधूभिः सह रमन् ।
क्वचिद्बृद्धैश्चिन्ताकुलितहृदयैश्चापि विलपन्
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

க்வசித்பாலை: ஸார்தம் கரதலகதாலை: ஸஹஸிதை:
க்வசித்தாருண்யாலங்க்ருதநரவதூபி: ஸஹ ரமன்।
க்வசிதவ்ருத்தை: சிந்தாகுலித ஹ்ருதயை ஸ்சாபி விலபன்
முனிர்ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷிததமா:॥

கதா த்யானாப்யாஸை: க்வசிதபிஸபர்யாம் விகஸிதை:
ஸுகந்தை: ஸத்புஷ்பை: க்வசிதபி தலைரேவ
விமலை:।

ப்ரகூர்வன் தேவஸ்ய ப்ரமுதிதமனா: ஸந்நதிபரோ
முனிர்ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷா

க்ஷத்தமா:॥

வேறொரு சமயம் தியானம் செய்தும், இன்னொரு சமயம் மலர்ந்த மணமுள்ள புஷ்யங்களாலும் அல்லது தூய பில்வ துளஸீ தலங்களாலும் தேவ பூஜை செய்தும், நமஸ்கரித்தும் - இப்படியாக குரு உபதேசத்தால் அஜ்ஞானம் நீங்கியபின் மயக்கம் கொள்வதில்லை.

(7)

शिवाया: शंभोर्वा क्वचिदपि च विष्णोरपि कदा
गणाध्यक्षस्यापि प्रकटितवरस्यापि च कदा ।
पठन्वै नामालिं नयनरचितानन्दसलिलो
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमा: ॥

சிவாயா: சம்போர் வா க்வசிதபி ச விஷ்ணோரபிகதா
கணாத்யக்ஷஸ்யாபி ப்ரகடிதவரஸ்யாபி ச கதா
படன்வை நாமாளிம் நயன ரசிதானந்தஸலிலோ
முனிர்ந வ்யாமோஹம்பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷத்தமா:॥

சிலசமயம் சிவனுடையவோ, விஷ்ணுவினுடையவோ அல்லது அம்பிகையினுடையவோ, வரமருளும் விநாயகருடையவோ நாமாவளியை பாராயணம் செய்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்கி நிற்கும் துறவி மனமயக்கம் அடைவதில்லையே!

(8)

कदा गङ्गाम्भोभिः क्वचिदपि च कूपोत्थसलिलैः
क्वचित्कासारोत्थैः क्वचिदपि सदुष्णैश्च शिशिरैः ।
भजन्स्नानं भूत्या क्वचिदपि च कर्पूरनिभया
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमा: ॥

கதா கங்காம்போபி: க்வசிதபிச கூபோத்தஸலிலை:

க்வசித்காஸாரோத்தை: க்வசிதபி

ஸதுஷ்ணைஸ்சசிசிரை:।

பஜன்ஸ்நானம் பூத்யா க்வசிதபிச கர்பூரநிபயா

முதிர்ந வ்யாமோஹம் பஜகு குருதீக்ஷா க்ஷததமா:॥

சிலசமயம் கங்கை ஜலத்தினாலும், வேறொரு சமயம் கிணற்று நீராலும், மற்றும்மொரு முறை குளங்குட்டைத் தண்ணீராலும், (சற்று சூடான அல்லது குளிர்ந்த அந்நீரால்) ஸ்நானம் செய்து கொண்டு கர்பூர வெள்ளையான விபூதியினாலும் ஸ்நானம் செய்து கொண்டு துறவி மயக்கம் அடைவதில்லையே.

(9)

कदाचिज्जागत्यां विषयकरणैः संव्यवहरन्

कदाचित्स्वप्नस्थानपि च विषयानेव च भजन् ।

कदाचित्सौषुप्तं शुखमनुभवन्नेव सततं

मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

கதாசித்ஜாகர்த்யாம் விஷயகரணை: ஸம்வ்யவஹரன்

கதாசித்ஸ்வப்நஸ்தாநபிச விஷயானேவ ச பஜந்।

கதாசித்ஸௌஷுப்தம் ஸுகமனுபவந்நேவஸததம்

முதிர்நவ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷா க்ஷததமா:॥

ஒரு சில சமயம் விஷயேந்திரியங்கள் மூலம் ஜாக்ரத் அவஸ்தையல் உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டும், வேறு சில சமயம் ஸ்வப்நாவஸ்தையில் உள்ள விஷயங்களை சேவித்தும், மற்றும் சில சமயம் ஸுஷுப்திநிலையில் உள்ள சுகத்தை அனுபவித்தும் இருக்கிற துறவி குருவின் உபதேசத்தால் அஜ்ஞானம் தெளிந்து பின் மனமயக்கத்தைக் கொள்வதில்லை.

(10)

कदाऽप्याशावासाः क्वचिदपि च दिव्याम्बरधरः
क्वचित्पंचास्योत्थां त्वचमपि दधानःकटितटे ।
मनस्वी निःसङ्गः सुजनहृदयानन्दजनको
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

கதாப்யாசாவாஸா: க்வசிதபி ச திவ்யாம்பரதர:
க்வசித்பஞ்சாஸ்யோத்தாம் த்வசம்பி ததாந: கடிதடே
மநஸ்வீ நிஸ்ஸங்க: ஸுஜனஹ்ருத்யானந்த ஜனகோ
முநிந்த வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷததமா:॥

சில சமயம் ஆடையில்லாமலும், சில சமயம் திவ்யமான உடைதரித்தும், சில சமயம் சிங்கத்தோலை இடுப்பில் அணிந்தும், தைர்யத்துடனும், பிறர யணுகாமலும், நல்லோர் மணம் மகிழ்த்தக்க இருந்தும் துறவியானவர் குருதீக்ஷபெற்று தெளிந்த பின் மயக்கம் கொள்வதில்லையே.

(11)

कदाचित्सत्वस्थः क्वचिदपि रजोवृत्ति सुगत -
स्तमोवृत्तिः क्वापि त्रितयरहितः क्वापि च पुनः ।
कदाचित्संसारी श्रुतिपथविहारी क्वचिदहो
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

கதாசித்ஸத்வஸ்த: க்வசிதபி ரஜோவ்ருத்திஸுகத:
தமோவ்ருத்தி: க்வாபி த்ரியதயரஹித: க்வாபி ச
புந:।

கதாசித்ஸம்ஸாரீ ச்ருதிபதவிஹாரீ க்வசித் அஹோ
முநிர்ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷததமா:॥

ஒரு சமயம் ஸத்வகுணம் மேலிட்டும், மற்றொரு சமயம் ரஜோ குணம் தழுவியும், இன்னுமொரு சமயம் தமோ குணம் கொண்டும், சில சமயம் முக்குணமும் இல்லாமலும், சில சமயம் முக்குணம் நிரம்பியும், ஒரு சில சமயம் ஸம்ஸாரியாயும், சில சமயம் வேத நெறியில் பற்று கொண்டும் இருக்கிற துறவிகுருதீக்ஷயால் அஞ்ஞானம் நீங்கி பின் மனமயக்கம் கொள்வதில்லையே.

(12)

कदाचिन्मौनस्थः क्वचिदपि च वाग्वादनिरतः
कदाचित्सानन्दं हसितरभसस्त्यक्तवचनः ।
कदाचिल्लोकानां व्यवहृतिसमालोकनपरो
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

கதாசித்மௌநஸ்த: க்வசிதபிச் வாக்வாதநிரத:
கதாசித்ஸானந்தம் ஹஸிதரபஸ: த்யக்தவசன:।
கதாசித்லோகாநாம் வ்யவஹ்ருதிஸமாலோகநபர:
முனிர்ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷததமா:॥

ஒரு சமயம் மௌனமாயும், ஒரு சமயம் வாய்ச்சண்டை
புரிந்து கொண்டும், ஒரு சமயம் மகிழ்ச்சியுடன் சிரிப்பும்
எக்காளமும் கொண்டு பேசாமலும், ஒரு சமயம் உலகத்தோரின்
நடையுடைபாவனைகளை கவனித்துக் கொண்டும் இருக்கிற
துறவி குரு உபதேசத்தின்படி அஞ்ஞானம் நீங்கப் பெற்றபின்
மனமயக்கம் கொள்வதில்லை.

(13)

कदाचिच्छक्तीनां विकचमुखपद्मेषु कमलं
क्षिपंस्तारां क्वापि स्वयमपि च गृह्णन् स्वमुखतः ।
तदद्वैतं रूपं निजपरविहीनं प्रकटयन् -
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

கதாசித் சக்தீநாம் விகசமுக பத்மேஷு கமலம்
க்ஷிபன் தாஸாம் க்வாபி ஸ்வயமபி ச
க்ருஹ்ணந்ஸ்வமுகத:।
ததத்வைதம் ரூபம் நிஜபரவிஹீநம் ப்ரகடயந்
முநிர்ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷததமா:॥

ஒரு சில சமயம் சக்திகளின் முகத்தில் தாமரையைப்
போட்டுக் கொண்டும், இன்னும் சில சமயம் அந்த சக்திகளின்
முகத்திலிருந்து கமலங்களைதானும் பெற்று இப்படியாக, பிறர்
தான், என்ற வேற்றுமை தோன்றாத அந்த அத்வைத நிலையை
தெளிவாக்கிக் கொண்டிருக்கிற துறவி, குருதீக்ஷை பெற்று
அஞ்ஞானம் நீங்கி பின்னேயும் மயக்கத்தை கொள்வதில்லையே!

(14)

क्वचिच्छैवैः सार्धं क्वचिदपि च शाक्तैः सह वसन्
कदा विष्णोर्भक्तैः क्वचिदपि च सौरैः सह वसन् ।
कदा गाणाध्यक्षैर्गतसकलभेदोऽद्वयतया
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

க்வசித் சைவை: ஸார்தம் க்வசிதபி ச சாக்தை:

ஸஹவஸந்

கதாவிஷ்ணோர்பக்தை: க்வசித் அபிசச்

ஸௌரை: ஸஹவஸந்

கதாகாணாத்யகை: கதஸகல பேதோ:த்வயதயா

முநிர்ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷததமா:॥

சில போழ்து சைவர்களோடும், சில போழ்து சாக்தர்
களோடும், பிறிதொரு போழ்து வைணவர்களோடும், மற்றொரு
போழ்து சூர்ய வழிபாடு உடையவரோடும், சில சமயம் கணபதி
உபாஸகரோடும் இப்படி பல துறையாரோடும் பழகுவதால்
வேற்றுமை நீங்கி ஒன்றே என்ற நிலை பெற்ற துறவி குருதீக்ஷ
பெற்று பின் மனமயக்கம் கொள்வதில்லை.

(15)

निराकारं क्वापि क्वचिदपि च साकारममलं
निजं शैवं रूपं विविधगुणभेदेन बहुधा ।
कदाऽऽश्चर्यं पश्यन्किमिदमिति हृष्यन्नपिकदा
मुनिर्न व्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

நிராகாரம் க்வாபி க்வசித் அபிச ஸாகாரமமலம்

நிஜம் சைவம் ரூபம் விவித குணபேதேந

பஹுதா

கதா:ஸ்சர்யம் பச்யன் கிமிதமிதிஹ்ருஷ்யன் அபிகதா

முநிர்ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷததமா:॥

சில சமயம் உருவமுள்ளதாயும், சில சமயம்
உருவமில்லாத தாயும், உண்மையான தனது சிவமயமான
உருவத்தை பல குணங்கள் வாயிலாகப்பலவாறாக இருக்கும்
விந்தையை எண்ணியும், வேறு ஒரு சமயம் 'இதெப்படி' என்று
மனதிற்குள் தாமே மகிழ்ந்தும் துறவியானவர் குருவின்
உபதேசம் பெற்று தெளிந்த பின் மயக்கம் கொள்வதில்லையே!

(16)

कदाऽद्वैतं पश्यन्नखिलमपि सत्यं शिवमयं
महावाक्यार्थानामवगतिसमभ्यासवशतः ।
गतद्वैताभासः शिव शिव शिवेत्यवविलप -
न्मुनिर्नव्यामोहं भजति गुरुदीक्षाक्षततमाः ॥

கதா஽த்வைதம் பச்யந் அகிலமபிஸத்யம் சிவமயம்
மஹாவாக்யார்த்தாநாமவகதி ஸமப்யாஸவசத:।
கதத்வைதாபாஸ: சிவ சிவசிவேத்யேவ விலபன்
முநிர்ந வ்யாமோஹம் பஜதி குருதீக்ஷாக்ஷததமா:॥
மற்றொரு சமயம் எல்லாவற்றையும் சிவமயமாயும்
ஸத்யமாயும் இருக்கும் அத்வைத - வேற்றுமையற்ற நிலையைக்
கண்டு கொண்டும் த்வதத்தன்மையகன்ற போது சிவ சிவ சிவ
என்று மட்டுமே சொல்லிக் கொண்டும் இருக்கிற முனிவர்
குருவின் தீக்ஷை பெற்று அஞ்ஞானம் நீங்கிய பின் மயக்கம்
கொள்வது இல்லையே!

(17)

इमां मुक्तावस्थां परमशिवसंस्थां गुरुकृपा -
सुधापाङ्गव्याप्यां सहजसुखवाप्यामनुदिनम् ।
मुहुर्मज्जन्मज्जन्मजति सुकृतैश्चेन्नरवरः
सदा त्यागी योगी कविरिति वदन्तीह कवयः ॥

இமாம் முக்தாவஸ்தாம் பரமசிவஸம்ஸ்தாம் குரு க்ருபா
ஸுதாபாங்க வ்யாப்யாம் ஸஹஜசுகவா
ப்யாமனுதினம்।
முஹூர்மஜ்ஜந் மஜ்ஜந் பஜதி ஸுக்ருதை ஸ்சேத் நரவர:
ஸதா த்யாகீயோகீ கவிரிதிவதந்தீஹ கவய:॥

குருவின் கருணாகடாக்ஷமாகிய அமிர்தம் ததும்பும்
இயற்கையானந்தப்புனலில் அதாவது பரமசிவமாகி நிற்கும்
முக்தி நிலையில் தினமும் திளைத்து திளைத்து விளங்கும் ஒரு
ஜீவன் முக்தரை பெரியோர்கள் த்யாகி என்றும், யோகி என்றும்,
கவி என்றும் புகழ்வார்கள்.

ஜீவன் முக்தானந்தலஹர் முற்றிற்று.

